

har ingenlunde været Meningen. Meningen er overhovedet, at vi kun lægge Ansvar paa Arbejdsgivere, i Ordets Forstand paa dem, der drive en Virksomhed som Erhverv. Det har været Meningen ogsaa paa dette Sted, og der er slet ikke Tale om, at en Mand, som har en Arbejdsmand gaende ved dette Arbejde, derfor skulde blive ansvarlig efter Loven. Driver han det som en Erhvervsvirksomhed at bygge Huse eller omlægge Tage, er det en anden Sag, men over for den private Mand, der gør det, har det slet ikke været Meningen. Det fremgaar efter min Opfattelse ret tydelig af Loven, at der i det hele kun er Tale om professionelle Arbejdsgivere. Det kunde i øvrigt maatte interessere de Herrer at erfare, hvad Udgiften vilde være ved at forsikre en Arbejder, der i Løbet af et Par Dage omlægger Taget paa et Hus; jeg har derfor skaffet mig Underretning derom. Det vil koste 7 à 8 Ore, men selvfølgelig kan en saadan lille Forsikring ikke effektueres; Omkostninger kommer der jo til, og man kan i det hele taget naturligvis ikke udstede Policier paa 7 à 8 Ore. Men for professionelle Bygmestre, vilde den Fare, som Arbejdet repræsenterer i de Dage, hvor Tag omlægges, udlignes gennem en Præmie af de anførte saa Ore. I øvrigt ved jeg ikke, om de Herrer ere bekendte med den Udvipling, som Ulykkesforsikringsvæsenet allerede nu har erhjemme. Man kan abonnere paa Ulykkesforsikring, betale forud, om man vil, betale bagud, hvis man foretrækker det, og hvis man ønsker Arbejdere forsikrede, som maatte komme i større eller mindre Antal i ens Arbejde, finder en Regulering Sted, naar et vist Tidsrum er forløbet; man betaler da i Forhold til den Risiko, der virkelig har været for Forsikrings-selskabet. Det er ganske vist, at jeg ikke vil raade til eller tage Ordet for, at der lægges en Forsikringspligt paa Landbrugets Mænd; ikke paa nogen Maade! De have sikkert ganske andre Ting at tænke paa, end at forsikre imod Ulykkestilfælde, men jeg har ment, at det dog kunde have Interesse for dem at vide, at det kunde gøres og gøres med en ringe Udgift, og at altsaa den omtalte Tællemand, hvis man vilde forsikre ham sammen med sine øvrige Følk, ikke vilde koste mer end nogle saa Ore. Men det er altsaa ikke Meningen, at den, som tager en Arbejder, skal forsikre eller forsørge ham, hvorimod det er de professionelle Bygmestre, der har været tænkt paa. Er det ikke klart udtrykt, saa kan det efter min Mening let blive det ved blot at tilføje et enkelt Ord. Endelig kommer jeg til den store Tilføjelse, som afdøde Berg har foretaget i mine For-

slag, idet han har lagt en stor Del Arbejdedes Ulykkestilfælde hen under en kommunal Forsørgelse, nemlig dem, som forblev uden for Arbejdsgivernes Ansvar. Han har sagt: „vi erkende begge en Forpligtelse for Arbejdsgiverne for visse Ulykker“, sagde han; „men jeg erkender desuden en Forsørgelsespligt for vort hele Samfundet over for Arbejdernes Ulykker!“ Det har han sagt, og jeg mener ikke, at man kan sige, at han deri har haft Ret, thi det have vi paa andre Omraader erkendt. Den højtærede Minister tog forleden Dag ved sine Udtalelser Afstand herfra, men vi have dog erkendt baade ved vor Sygeforselov og ved Alderdomsunderstøttelsesloven og ved forstellig anden Lovgivning, at det er en Statsopgave at komme dem til Hjælp, der ikke kunne sørge for sig selv. Men er dette rigtigt, saa maa det ganske særlig gælde, naar vedkommende bliver arbejdsudhygigt ved et ham ikke tilregneligt Ulykkestilfælde. Det var i alt Fald den afdøde Folketingsmands Tanke, at Arbejderne i saa Fald have et Krav. „Kra- vet paa Arbejdsgiverne — sagde han — strække vi saa langt vi kunne, men Resten lægge vi over paa Samfundet, og det gøre vi i Genhold til, hvad De selv har skrevet, at Forholdet vilde være et andet, hvis Talen var om en Lov, efter hvilken Udgiften skulde bæres af Samfundet; thi da kunde man til- lade sig meget af det, som Regeringsforslaget indeholdt, men det kan man ikke, naar der er Tale om at lægge Byrden over paa Arbejdsgiverne, og endog paa visse Arbejdsgivere.“ Regeringen har i øvrigt været i den samme Forlegenhed ved sit Forslag. Den har mange Arbejdere i sit Forslag, som ikke have nogen Arbejdsgiver, men deres Forsørgelse har den ikke lagt over paa Samfundet, men paa Arbejdsgivere, der forud skulle sørge for deres egne Arbejdere. Jeg finder, at det i alt Fald er en retfærdigere og rigtigere Tanke at lægge Byrden paa hele Samfundet, end at lægge den paa Arbejdsgivere, i hvis Tjeneste de paagældende aldeles ikke have staaet. Man har lagt Landbrugsulykkerne paa Hartkornet og Ulykker ved Søfart, inklusive Fiskeri, paa alle Fartøjer i Forhold til deres Drægtighed; og saa har man lagt Ulykker, der ramme Arbejdere, som slet ikke have nogen Arbejdsgiver, over paa Industriens Arbejdsgivere. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvad Følgen vilde blive af f. Eks. at lægge Ulykker ved Fiskeri paa alle Fartøjer efter deres Drægtighed. Men dem, der interessere sig derfor, vil jeg opfordre til at læse Bergs Udtalelse herom — han var ogsaa paa Søfartsomraadet særlig kyndig — og De vil da se, hvorledes han